

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ вносять
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно 1 „ — „
для заграниці 20 рублів або
40 франків.

Поодинокі числа по 6 кр.
в бюрі газет Л. Горовіца в
Чернівцях, ул. головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ

щодня кромі неділь і ру-
ських свят о год. 5. по пол.

Редакция і Адміністрация
„Буковини“ нахдять ся в
Чернівцях (ул. Петровича
ч. 2.)

Оголошеня приймає ся за
оплатою 6 кр. від стрічки;
а в „Надсланім“ по 10 кр.
від стрічки.

Руска гімназія в Чернівцях.

I.

З нинішнім днем розпочинає ся для молодіжи нова праця, нова наука. Старша молодіж вертає назад до знаних їй будинків, але є й такі, що загостять сьогодні до нових, незнаних їм мурів, а будуть се іменно рускі діти, що вперше вписали ся до новозаснованої рускої гімназії в Чернівцях.

Перший раз підняло справу рускої гімназії на Буковині наше товариство „Руска Бесіда“ в 1874 р. Дня 1-го жовтня вибрано комітет, що мав виготовити просьбу о заснуванє низшої реальної гімназії в Кіцмани. В тім самім часі домагали ся Волохи заснуваня волоскої гімназії в Сучаві, то-ж вже 28-го жовтня 1877 р. політичне тов. „Руска Рада“ рішило домагати ся рускої гімназії в Кіцмани. Вислано петицію до міністерства просвіти на руки галицьких руских послів о. Озаркевича і Ковальського, але правительство не прихилило ся до просьби буковинських Русинів; оно отягало ся з відповідію і робило послам лише надію, що буде мати сю справу на увазі. Не помогли і петиції громад кіцманьського повіту ані самого місточка Кіцманя. Міністерство відповіло рішенем з дня 14-го серпня 1878 р., що „заснуванє гімназії в Кіцмани виключно на кошта держави тепер

неможливе з огляду на фінанси держави.“ Така сама доля стрінула петицію „Рускої Ради“ в 1880 р. Міжтим Волохи домагали ся все більше і енергічнійше заснуваня паралельок при сучавській гімназії, а тодішній посол до ради державної др. Іван Зотта, що заступав тоді рускі повіти кіцманьський і вижницький, домагав ся в своїй бесіді лише волоскої викладової мови в тих паралельках, за що виділ „Рускої Ради“ рішив на засіданю з дня 17-го лютого 1880 р. висказати ему вотум недовірія.

В вересні 1880 р. гостив наш цїсар в Чернівцях і тоді дня 16-го вересня предложила депутация „Рускої Ради“ цїсареві бажанє буковинських Русинів, щоби правительство заснувало в Кіцмани гімназію, а найяснійший монарх зволив вислухати ласкаво депутацию і обіцяв увзгляднити справедливе жаданє буковинських Русинів. Та помимо всего якось правительство не було прихильне, а тодішній краєвий президент бар. Алезані робив найбільші труднощі. Тоді повстала гадка, що евентуально міг би православний релігійний фонд дати гроші на будову низшої рускої гімназії в Кіцмани, але бар. Алезані і сему спротивив ся. „Руска Рада“ вислала 1881 р. наново петицію до міністерства просвіти, але 21-го мая 1882 р. одержала відповідь, що правительство не має гроший на заснуванє гімназії в Кіцмани, невідповідним впрочім

для уміщеня гімназії. Так пішла ся справа на новий шлях, бо від тепер Русини знали, що правительство не уважає Кіцмань відповідним місцем для рускої гімназії, але все таки ще надіяли ся, що їм удасть ся змінити неприхильний суд міністерства і тому „Руска Бесіда“ в 1881 р. вислала ще петиції о заснуванє рускої гімназії в Кіцмани, вироблену презесом карного суду надевітником Винницьким, очевидно без всякого успіху. Від 1888 р., коли „Руска Бесіда“ стала чисто літературним товариством, займає ся справою рускої гімназії на Буковині „Руска Рада“ і „Руска Школа“. Знаючи вже, що правительство уважає Кіцмань справедливо невідповідним місцем для рускої гімназії і там не хоче єї заснувати, черновецькі Русини рішили ся жадати рускої гімназії в Чернівцях, головнім місті нашого краю, що і так лежить майже в середині всіх руских повітів.

Пришли вибори до ради державної в 1891 р. і Русини вибрали послом д-ра Воляна. Вєй мали тоді оправдану надію, що руский посол постарася о руску гімназію. Та як вєй надії на д-ра Воляна, так і ся завела. „Руска Рада“ вислала на єго руки петицію о руску гімназію, але вже не в Кіцмани, а в Чернівцях і він єї передав 13-го падолиста 1891 р. На тім і скінчила ся ціла робота буковиньського руского по-

БОЯРИН ОРША.

Поєма М. Ю. Лермонтова в перекладі

Богдана Лепкого.

(Далше).

Перехрестивсь, ігумен сїв
І вязня підвести велів.
Відтак на ухо пару слів
До Орші сьміючись сказав.
А Орша й слова не повів,
Лиш головою знак подав.
Ігумен знак сейчас пійняв,
Рукою скинув на черців
І в мить один з святих отців
На перед виїшов. А була
В того старенького отця
Повага й холодність лица.
Він на своїх старих устах
Готову бесіду вже мав,
Немов читаючи в книжках
Він до виновника казав:
„О, ти марне дитя землі!
Убють тебе гріхи твої!
Грішив ти много, та зо всіх
Найгірший твій останний гріх!!
Він не простимий за жита.
Однак на небі є судя,
Що в милосердію своїм
Простити може все — і всім!!“

Від него лиш прощєня жди,
А нам тут сновідай ся ти!!“

Арсєній. Ти слухати гріхів моїх
Сюди прийшов? — Га, спасєбіг!
Однак по що? — Мої діла
Ти знаєш вже. Душа-ж моя
Для тебе все чужа була
І чужа остане. — Як би я
Розкрити міг отгуг тобі
Сю грудь мою — ти-б аж тоді
Побачив, отче мій святий,
Що я ще не такий то злий!
А ваш закон? Що він мені!
Я в серци і в души свої
Закони маю й книги прав.
Від них прощєне я дістав.
І за що-ж вам карать мене?
За те, що серце молоде
У грудех бєгє ся? Що чутє
У мене як у других є?
Що чоловік я?? Чи за се!!
Вина моя... та се вже все...
Послухай старче! Я даю
За то і голову свою,
Що як би лиш она тобі
Явила ся в ночі у сні,
Ти-б позавидував мені.
І як би станула она,
Як райский ангєл, то хто зна,
Що ти з собою би зробив!
Ти-б сам присягу ще зломив,
Ти-б сам забув ся — й согрішив

І за одно єї слівце
Мабуть пристав би ти на все,
І коли-б схотїла лиш она
Ти-б тут стоїв — оттак — як я!!...“

Орша: Не говори мені о ній!
Хоч пізно, виджу нині я,
За пазухою, при моїй
Груді, плекала ся змя...
Тепер ти заплатиш мені
За вєй добродїєства мої,
За хлїб і сїль, а за дочку,
За серце єї — я заплачу.
Я заплачу за ню тобі
Рабови, знайді, сироті!!...“

Арсєній. Ти правду кажєш: сирота,
Невільник, раб і знайда я!
А люди кажуть, ти забрав
Мене малим і згодував,
А потім в монастир віддав.
І тамки в мурах виріє я
Судьбов чернець, душев дитя.
І там мені ніхто не сьмів
Сказати двох найкрасших слів
„Отець“ і „мати“. Ти хотїв,
Щоби мій молодий язык
Забув їх скорше,чим привик
До слів отгих. Лишень дарма!
Враз з нами тії імена
На сьвіт приходять. Виріє я
І видїв, що у других є
Родина, хата — щось своє.

сла для рускої гімназії. Серед таких обставин не остало ся буковинським Русинам нічого иньшого, як удати ся о поміч до клубу руских послів з Галичини. Між ними голов-но послі Барвіньський і Вахнянин заняли ся сею справою ревню, а знов наші послі др. Смаль-Стоцький і Єр. Пігуляк кілька разів їздили до Відня і вєюда предкладали пекучі потреби буковинських Русинів, а між иньшими очевидно і потребу рускої гімназії в Чернівцях. Не стало би нам тут місця, описувати всі заходи тих наших патріотів. Скажемо хіба ще, що пос. Барвіньський в своїх промовах про руске шкільництво все домагав ся, щоби правительство як найскорше сповнило довголітне жаданє буковинських Русинів, а пос. Вахнянин кілька разів ставляв резолюції. Правительство вже признавало потребу рускої гімназії, але все ще вимагало ся лихими фінансами і тим, що заразом буде треба отворити низшу німецьку гімназію в Чернівцях. Остаточно та проволока переходила вже всяку терпеливість і пос. Вахнянин поставив 10-го падолиста 1895 р. резолюцію, щоби правительство вже в найближшій році засновало руску гімназію в Чернівцях. Сю резолюцію прийнято. Наші оба послі др. Смаль-Стоцький і Єр. Пігуляк виїхали до Відня, щоби піддержати пос. Вахнянина, та вже 28-го падолиста 1895 р. заявив міністер просвіти Гавч, що зі слідуєчим шкільним роком буде в Чернівцях заснована низша німецька гімназія з рускими паралельками, так що нашим послам остало ся лише подякувати міністрови.

Як ш. читачі бачать, повело ся аж нашим обом послам др. Смаль-Стоцькому і Єр. Пігулякови за помічю пос. Барвіньського і Вахнянина довести діло до доброго кінця, здобути для руского народу руску гімназію. За сі заслуги іменовало тов. „Руска Школа“ пос. Барвіньського вже минувшого року своїм почетним членом, а коли сего року на загальних зборах сего товариства в Кічмані (дня 27-го сєрпня) іменовано однодушно послів Вахнянина, д-ра Смаль-Стоцького і Єр. Пігуляка почетними

членами „Рускої Школи“, то був се лише акт щирої вдячності.

Ми представили коротенько історію повстаня рускої гімназії в Чернівцях; про вагу національної школи взагалі і про се, чи теперішній устрій першої рускої паралельної класи відповідає вимогам рускої школи, напишемо слідуєчим разом.

Чия кривда?

„Gazeta Bucovinei“ розписала ся на тему „По 121 році“, де нарікає на австрійський ряд, що „відорвавши“ Буковину від молдавської „patrii“, не зробив „нічо“ для Волохів. Не обходили-б нас нічо сі „патріотичним“ духом овіяні жалі румунізаторскі, наколи-б в 5. статі сего роду з ч. 64. с. р. не була мова о мнимої протекції ряду для Русинів і то на шкоду Волохів. Розберемо поодинокі закиди румунізаторів не задля полеміки з ними, на те шкода часу і паперу, бо „горбатого і могила не поправить“, а щоби звернути увагу Русинів і ряду на великі кривди наші, котрі румунізатори ще сміють видавати за „протекцію.“

Перед усім підносить „G. B.“, що в руских повітах кічманськїм і вижницькїм, є лиш 1 взглядно 2 громади без шкіл, а в волоських (!) повітах і то в кічмолунськїм 41, сучавськїм 12, а сєрєцькїм 13 громад і присілків.

Воно трохи так і не так, як се покажемо зараз цифрами, не взятими з воздуха, а попертими фактами.

Поминемо кічманський повіт, хоч в 1894 році, на котрий „G. B.“ покликє ся, не було школи не тільки в Кисилєві, посілости вождя румунізаторского Янка Зоти мабуть задля єго довголітнього посольства „русского“, але і в Витилівці і богатьох присілках.

Що-ж до вижницького повіту, то нема й доси шкіл не в 2, а в 4 селах і то в Мариничах (де є 744 душ), в Кисиліцах (702), Петрашах (488) і Рівній (429) і в ніоднім із богатьох тамошних гуєто заселєних присілках.

Пригляньмєсь тепер волоським (!) повітам, хто там більше скривдєний, Волохи чи Русини.

В повіті кічмолунськїм мають всі волоські громади крім одної Слатіори і богатє присілків волоських навіть більшекласові школи, за те нема школи в 3 руских селах Чумурні (де є 284 душ), в Острі (де є 297 Русинів и 133 (?) Волохів) і в Арджелі, де є 359 Русинів. Так само нема шкіл в руских присілках Рускої-Молдавиці, котрих є 6 по 100—400 душ, так само

в 6 присілках Кирлибаби, що числять по 50—200 душ, в 4 присілках Брязи, де є по 200—900 душ і в 7 присілках Джемена.

Чия тут ще кривда, коли в Кирлибабі за-для одного-однієського Волоха вчать по волоски, а в Якобєнах де є 94 Русинів, в Фрасині, де є 219 Русинів, і в Кімполунзі, де є 114 Русинів, нема науки рускої мови?! Та йдїм далі, до повіту сучавського! Тут нема шкіл в 9 волоських громадах, але нема і в 8 руских, а то в Данилі, де є 564 Русинів а 100 Вол., в Гавре-нах, де є 174 Рус. а 54 Вол., в Дерманешгах, де є 313 Рус. а 5 Вол., в Калинештах-Снакого, де є 466 Р. а 52 В., в Калинештах-Купарєнка, де є 735 Р. а 346 В., в Мєрецьєй, де є 1.174 Р. а 16 В., в Мєрецьєйці, де є 278 Русинів і в Слободзі, де жє 386 Р. а 35 В.

Де-ж тут та протекція для Русинів? Хіба може в тім, що в школах в Сучаві та Ічканах, де є 644 Русинів, в Петрівцях для 242 та в Ст. Ілї для 109 Русинів нема науки рускої мови, а в школі в Іпотештах, де й дух волоський не пахне, волоска мова навіть обовязкова?

Шукаймо-ж дальше, може найдемо ту волоську кривду а руску протекцію в сєрєцькїм повіті! Осє тамошний стан. Нема шкіл в 5 волоських громадах, а то в Банчештах (для 319 душ), в Мушеніці (288), в Поєнах (473), Прево-роках (591) і Горішних Синівцях (312). Але нема за те і в 7 громадах руских, се-б то: в Ботушаниці (392 д.), Гербівцях (634), Іжонані (250), Кицештах (623), Слободзі-Бєрлинцях (256), Стирчу (477) і Вапківцях (658). — Додати-б ще, що з протекції для Русинів заведено в чисто-руских школах в Нижних Синівцях і Рого-жештах науку волоської мови.

Осє вам покривдєне Волохів через Русинів! Так виглядає протєгованє Русинів на шкоду Волохів. На сїм могли-б ми й закїнчити, бо опорались дуже легко й виказали чєйже яєно й для забитої румунізаторським шовїнізмом голови перший закид „G. B.“ Але мусимо ще по бук. звичаєви дещо докинути, коли-б кому і сего за мало було; материялу не брак; заглянемо ще й до останних повітів за протєгованими Русинами.

Ото в радовецькїм повіті мають майже всі волоські громади більшекласові школи, крім руских сїл: Сєлетина, де є повітовий суд, (!) а тільки мізерна й занєдбана однокласова школа на звиш 400 дітий, наколи в сєлетинських 12 (!) присілках, що мають по 100—700 душ, нема й слїду якої будь школи. Так само має громада Шинїт однокласову школу в наймленій (!) хатчині і нічо більше, хоть є ще 10 присілків по 100—200 душ, з котрих лиш Молдава має ще свою школу.

А я? — Немав там ні живих
Нїяких рідних — ні вмерлих...
Я нині тїшуєсь, тїшуєсь тим,
Бо не збєзчєстить батька син;
З собою нечєсть забєре,
Як жив рабом, так і умрє!
Ти грозиш, отчє?? Не грози!!
Я нині вмру, а завтра ти.
Обох-жє нас могила ждє.
Потім — ти в небо, а мене
Холодне пєкло обіймє.
Одна дорога врєштї нам
До пєкла і до райських брам!...
Зазнав я двїчи за житя,
Що то є воля, євобода,
Двїчи — і днєсь останний раз,
А перший? — Жив я ще у вас
Тут в монастирськїй тїй тюрмі,
Як осє до голови менї
Приходить гадка: йти в поля
І подивитись, чи земля
Така, як кажуть, чарівна,
І чи для волї чи тюрми
На тїй землі жвємо ми...
Рєвіла буря... Раз у раз
Лїтали блискавки... В той час
Рєздер я ризи, скинув прїч
І в тую чорну, люту ніч.
Як вами трєє смертельний страх,
Як ви клались при вївтарях
Лицем до долу, я ішов...
Мороз морозив в жилах кров

І вїтер з нїг мене валив,
А я? А я благословив
Мороз і вїтер. Я просїв,
Щоб він мене з собов забрав,
Де сам лєтїв. — І я взлїтав,
Руками блискавки їмав,
Очами хмари здоганяв.
О старчє! Старчє, що-ж в замїн
Посєред тих могильних стїн,
Буди би ви дали менї
За тїй хвилї дорогї,
Що я прожив їх у дружбї
Мїж бурєв вїтру і — душї?...

Гумен: Досить! Не того ждємо ми!
От лучше правду нам скажи,
З якими добрими людьми
В нощі по лісї ти блукав,
Людий невинних розбивав.
Відєрий товаришів своїх,
Котрих крївавї дїла
Покрила темрява нічна,
Котрі не боялись грїху
Боярєску викраєсти дочку
З тобов хотїли.

Арсєній. Не могу!
Я тую тайну сохранию,
Аж грїб єсприй в щасливий час
Як двох другїв пригорне нас!
На муки ви мене возьмїть,
Зелїзом на вогни пєчїть,
А я не скажу! І коли

Одно слївцє па тїм огни
Я зраджу вам — тоді старий!
За той один лєгєнький крик
Я вирву сам собі язик,
За те, що він такий слабий!...

Монах. Не будь упертий! Смерть тебе
На той сьвіт кличє вже і ждє.
Спїши ся — тайну передай.
По смерти — знаєш — пєкло, рай
І вїчність ждє чи там чи ту.

Арсєній. Послухай... Вчєра сплю.
В моїй темниці й виджу в снї
Тї очі начє зорї двї,
Єй мова мила, чарівна...
Зриваєсь, буджу ся зі сна
І — горе!! Я шукаю їх.
Они-ж отгуть в грудєх моїх
І щоб я їх не мїг забуть,
Лягли ми каменем на грудє.
Пєстять єї то знов давлять, —
Они мїй рай, они мїй ад.
О них би я думав — гадав,
Житє і вїчність би віддав.

Гумен. Не хули Богу — схамєнись,
Пади на землю, плач, молись!!
Де в тебе боязнь Божа? — Де?
Злі мисли! — Божа кара йдє,
Молись єму...

Арсєній. Дарємний труд!
Не говори, що Божий суд

Просимо панів румунізаторів ще до сто-рожинецького повіту. Тут тільки руска громада Остра не має школи, хоч є там 202 душі, а в Банилові волоскїм, де живе 1241 Русинів, не вчать і доси й слова руского. Так само діє ся в Солонци, ґураґуморського повіту, де є 124 Русинів.

На кінець забула „G. B.“ поскаржитись на повіт черновецький, де є ще 4 села рускі без шкіл, а то: Котул-Байнський, Стрілецький Кут, Біла і Ленківці Камеральні.

Із сего виходить: 1) що руских сіл є ще 30 а присілкїв з 50 без шкіл, а волоскїх ледво половина з того; 2) що в богатїох селах і містах, де живуть сотки Русинів, не вчать зовсім рускої мови, а в чисто руских школах, де нема й одної душі волоскої, сидуть руских дітей до волоскої мови; а 3) що після сего обчислення скривджені Русини в двоє і то в користь Волохів.

(Дальше буде).

НОВИНИ.

Чернівці, дня 31-го серпня 1896.

Цісар в Галичині. Після урядової програми цісар мав виїхати з Відня в неділю о год. 8 вечером. В понеділок о год. 10 м. 45 мав прибути до Городка. На двірці мали повитати его: намістник, командант перемиского корпусу і начальники повітових властей. З Городка мав цісар приїхати до головної квартири маневрів, до Хлопів о год. 12 м. 30. У вівторок, середу і четвер задержити ся в Хлопах і доїздити ме на маневри кінниці. В суботу межи Хлопами а Крисовицями великі маневри кінниці. О год. 3 м. 30 знолудня цісар відїде з Хлопів до Городка, звідки о год. 5 вибере ся до Мостиска на год. 5 м. 40. На двірці будуть его витати начальники повітових властей. З двірця відїде до Крисовиць, куди буде перенесена головна квартира маневрів. До Крисовиць прибуде о год. 6 м. 10. В неділю буде рано на службі Божій. В понеділок маневри 10 і 11 корпусів. У вівторок 8-го вересня знову служба Божя; в маневрах з причини сьвята перерва. В середу і в четвер маневри 10 і 11 корпусів. В п'ятницю маневри межи Крисовицями а Перемислем. Пополудни о год. 1 поїде цісар повозом з Крисовиць до Мостиска, звідки відїде до Перемисля, щоб стати там на год. 2. На двірці повитають его намістник, командант кріпости і начальники повітових місцевих властей. Цісар замешкає в бараках

в Липовици. Відтак маневри кріпостні. В суботу 12-го вересня так само. В неділю о год. 9 рано служба Божя в Перемискій катедрі. В маневрах перерва. В понеділок 14. вересня, у вівторок і в середу кріпостні маневри дальше. В середу о год. 4 м. 30 пополудни цісар виїде до Відня.

Іменоване. Дійсними професорами іменовані: При гр. пр. гімназії в Сучаві суленти Евсебій Попович і др. Мойсей Сігаль з Сучави, та Северин Прокопович з Радівців; при гімназії в Радівцях др. Гуго Герцог з Відня; при гр. пр. реальній школі в Чернівцях др. Теодор Кукула з Чернівців; а проф. д-ра Германа Румпа перенесено з Радівців до Чернівців.

Отворенє рускої бурси „Народного Дому“ в Чернівцях дозволила бук. президія краєва. На поміщене бурси відступив „Народний Дім“ велику саяло і дві просторі комнати з кухнею.

В Коломиї отворено дня 1-го вересня с. р. І-шу класу рускої чотирокласової міської школи в шкільнім будинку при улиці Собієкого, але під услівем, що до тої класи має вписати ся сорок учеників. Та що-ж? Про вписи і услівя прийняті нічогоїсїнько не недавна не оголошено. Перші плякати повідомлення розлішено перед кількома днями. Чи се недбайливість, чи умисна проволочка?... Одно ні друге в кождім разі не обчислено на те, щоб проспорити новому заведеню бажане число школярів.

Що може добра воля одного чоловіка. Звід Сянока пишуть нам: В році 1892 обняв одну з поблизьких латинських парохій о. Броніслав Маркевич і засновав рівночасно Селезіянський заклад виховавчий. В сїм році виховує ся в згаданім закладі 65 убогих молодців, що учать ся там практично: рільництва, садівництва, огородництва у всіх напрямках, управи вина, пчільництва, коникарства, шевства, краєцтва, столярства, боднарства, слюсарства, оправи книжок, сьпіву ґрегорианського, музики на гармонію та преріжних інструментах. Оркестра згаданого закладу числить з горою 30 членів, котрою управляє досвідчений в своїм заводі Чех. Поступи у ріжних ремеслах, якими виказує ся що року тамошна молодіж, не потребували-б встидати ся і школи промислові. Позаяк з кождим днем зголошують ся молодці до тамошного закладу, задумує парох а заразом управитель того закладу в найблизнім часі будувати заклад виховавчий на 300 (!) молодців. Коли зваяти ся, що се все є ділом одного одиїсїнького сьвященника, котрий в додатку є парохом численної парохії, то кождий признати мусить, що особливе благословеніє Боже товаришить ширій праці для добра народу. Сказане най послужить і нашим сьвященникам за примір, що може добра воля од-

ного чоловіка, відданого широ народній справі. — *Науочий свідок.*

Новий уряд податковий зачне з завтрішнім днем функціонувати в Дорна Ватрі.

Еміґрація до Бразилії. Дня 25-го с. м. — як пишуть дневники краківські — громада руских селян з Більча Золотого, в повіті борцівскім, зложена з 25 осіб, їдучи до Бразилії, приїхала на дворець залізничї краківської. Аж жаль стискає серце глядїти на тих людей гонених голодом і нуждою в далеку незнаму країну. На двірці здивали они слюсаря з Тернопільського, котрий з недостаці зарібку тільки-що вернув з Америки. Не помогли нічо его слова, якими представляв велику нужду в Америці, кажучи, що в самім лише Новім Йорку 6.000 робітників денно не має де заробити на кусник хлїба. Селяни виправді слухали уважно, але не хотїли вірити, щоби деє на землі могло бути ще гірше для них, як тут, і в надїї на лїпшу долю таки пустили ся до Бразилії.

Наука в черновецьких школах міських при улиці семигородській і краєвої палати розпічне ся задля репарацій дотичних будинків 9-го вересня.

Зошити з написами рускими а то: рахункові, до писаня і для задачї видала книгарня Пардїнього в Чернівцях по ціні 2 кр. від зошита; гуртом, розуміє ся, дешевше. Звертаємо на сї зошити увагу ви. учительства руского, щоби подбало о то, аби в кождій школі були тільки зошити з рускими написами.

Нові формулярї катальогів для шкіл народних видала бук. краєва рада шкільна, котрих від нового року шкільного всі школи виключно вживати мають. Звертаємо на се розпоряджене увагу хв. зарядів шкільних, щоби купували сїх друксортів, доки не отримають висланих вже до пов. рад шкільних взірців, бо закупивши друки нездалі, наразять себе на страти. Черновецькі друкарні Елґардта і Чопа мають вже нові друксортї на складі.

Убийство. Оногди найшли люди при дорозі з Чернівців до Михальча в рові убитого селянина. Був то господар з Михальча Аксентий Дорош. Жандармерия почала енерґично слідити за злочинцями і винайшла їх в особах власної жінки убитого, Аксанї Дорош і єї любовника Олекси Поповича. Дорошеву арештовано і она признала ся до вини, а Попович втік.

Розходи на нижньоновгородску виставу обчислило вже російське міністерство фінансів. Показує ся, що казна (скарб державний) видала на устроєне вистави і пр. 8,800,000 рублів. Але з тої суми видано 700,000 рб. на удчшеня в самім місті. За виставочні будинки правительство надїє ся дістати щонайменше 1,500,000 рублів, з білетів вступу на виставу 120,000 руб., з перевозу виставочних предметів залізницями 250,000 руб., а решта покрие ся доходами з пасажирів, їдучих на виставу залізницями з всіх сторін Росії. Правительство вичислило, що сли би на виставу приїхало залізницями лише 400,000 осіб і сли би они заплатили за переїзд лише таку суму, яка платить ся за переїзд з Москви до Нижнього другою класою, то з того вже прийшло би 3 мільони рублів.

Телеграми „Буковини“.

З дня 31-го серпня 1896 року.

Берлин. Бюро Вольфа доносить з Київa, що російський міністер заграничних справ кн. Лобанов-Ростовський помер по дорозі з Відня нагло.

Відень. Телеґрафічна аґентура доносить: Кн. Лобанов помер в ночи по дорозі до Київa нагло в вагоні коло стациї Казатина. Близьких відомостий нема.

Льондон. Бюро Райтера доносить із Сальоник, що там три готелї і кілька домів згорїло. Шкоду обчисляють на 35.000 фунтів турецких.

Послав мені кінець такий.
Все люди, люди, отче мій!
Нехай умру... та смерть моя
Не продовжить для них життя
І безневинна кров моя,
Горяча кров і молода
Давно застиглої душі
Не розігрїє, ні, ах ні!
По гробі моїм без хреста
Немов по ступени новім
Они не вїйдуть в небеса,
Сли жизнь їх не буда сьвята!
І певно не відчинить їм
Тїнь нещасливая моя
Тих брам, що їдуть на небеса.
— Я не бою ся смерти, ні!
Там, кажуть, бїль спить в тихім сні
В холодній, вїчній тишинї...
Житя лиш жаль, ах жаль менї.
Я молодий! — Чи знаєш ти,
Що молодість, що чар весни?
Чи ти забув, чи ти не знав,
Як ненавидїв, як кохав,
Як серце било ся в груди
При видї сонця і степів,
Де воздух сьвіжий, де часом
Головку скривши під крилом
В глибоких заламах стїни
Дитя незвісної сторони
Сидїв голубчик молодий
Злякавшись бурї... Що-ж старий?
Ти вже постарївсь, стратив зїр,

Не бачиш сонця, рік і гїр,
Ти вже й бажати призабув!...
Однак — колиєь — ти молод був!
Колїєь ти вжив собі мабуть!
У тебе є що призабуть...
І я до того право мав!...

Та тут ігумен з місця встав
І мову сьвітлу перервав
І недовольні всі в округ,
На гордий вид і гордий дух,
Що не угнув ся під судьбов,
Шептали грізно між собов:
І слово „пятка“ сям і там
Лїтало скоро по устах.

На всіх байдужний і на все
Стоїть Арсеній — і лице
У него ясне. —

— Так човен
В пісках закритий сам один
Пустий стоїть і тихо жде,
Коли новий оркан прийде.

(Дальше буде).

Царгород. Порга наказала залізницям при-
нимати до служби лише Турків. Вехідні залізничі
протистують против того і грозять застанов-
ленем руху.

LINIMENT. CAPSICI COMP.

aus Richter's Apotheke in Prag.

Beim Einkauf dieser anerkannt vorzũufigen,
schmerzstillenden Einreibung, die in allen Apo-
theken vorrätig ist, sehe man stets nach der
Marke: „Anker“.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і одинокє руске товариство асекураційне, припорученє Вєч. Ду-
ховєньству і вєім вїрним через Впрєосєв. Митр. і Прєосєв. Еп. Ординарияти вєїх трєх галицкєх Епархїй, обезпєчє будинки, скот, господа-
рєкї зваради, збїжє в зернї і солодї, єно в стєгах і будинках против шкїд огнє-
вих за можливє найнизшєю оплатєю.

Шкєди лїквідують єя і виплачує єя сєйчас по пожарї, а договори заклучєнї з першїми Товари-
ствами контраєсєкураційними подають „Днїєстрови“ можнїєть обезпєчувати і виплачувати і найвїсшї суми

Полїєи „Днїєстра“ приймає банк краєвий у Львовї при позичках іпотєчних.

На жите можна обезпєчати єя через „Днїєстер“ пїєля вєїх можливих комбїнацій в товариствї взаїмних обезпєчєнь в Краковї, котрє дає як найкорїєстнїїшї услїва і видає полїєи і квїти в рускїм язїкї.

Товариство взаїмного кредиту „Днїєстер“, єтоваришенє зарєєстрованє з обмеженою порукою, приймає вїд своїх членїв і трєтих лиць вкладаки до опрєцентованї по 5 прєцент. Гваранція цїлковита. Удїли по 50 корон. Позички удїляють єя тїько властїтелям рєальностїй, вїльних вїд тїгарїв, за порукою двох членїв. З позичок вїдтїгає єя дєсятї часть на удїл.

Зголошєнїя о удїленє агєнцїї в мїєєвєстїях, дє „Днїєстер“ нє є заступлєний, приймають єя.

Виданя „Буковини“.

Царївна. Повїсть Ольги Кобилїаньскої, сторїн 424, 8°, цїна 1 зр. 50 кр., з перєсылкою 1 зр. 70 кр.

Першї Зорї, оповїданє Теодота Галїна. сторїн 110, вїсїмки, цїна 30 кр., з перєсылкою 35 кр.

В дєнь сьвятої волї. Оповїданє О. Я. Конїського, сторїн 42, 16-ки, цїна 10 кр., з перєсылкою 12 кр.

Для прєдплатникїв „Буковини“ вєї трї книжкї коштують лишє 1 зр. 70 кр. разом з перєсылкою.

Поручаємо гостинницю Мєтрополь Лєрхєнфєльдє в Чернївцїях при улицї Ратушєвїй.

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

повинна находити єя

Народописна карта

українсько-русского народу,

зладжена д-ром Гр. Вєличком, видана товариством „Прєсєвїта“, а виконана в лїтографїчнїм закладї Андриї Андрєйчина у Львовї.

Книгарска цїна карти, наклеєної вжє на полотнї, вносить 3 зр. 50 кр., а для членїв „Прєсєвїти“ і прєдплатникїв „Зорї“ 2 зр. 50 кр., з рєкомендованою перєсылкою 3 зр.

Купити можна в „Прєсєвїтї“ у Львовї, ринок ч. 10.

Наклад невєликїй; купуйте чимскорше!

П. Т.

Отєим маю чєсть повїдомити шановних вїдбиратєлїв, гостий і публїку, що я прєбрав їєтнєуючїй досї під фїрмою

АНТІН ТАБАКАР і ГАІНА

склад корїнних товарїв, вин і делїкатєсїв

→ (заснований 1812 р.) ←

а окрїм того

АГєНТУРУ і СКЛАД РїЛЬНИЧИХ МАШИИ

з днєм 1-го липня с. р. і буду дальше вєєти під москє власною фїрмою

СТЕФАН ГАІНА.

При єїї нагодї складаю сєрдєчну подїку за довїрє, оказанє так часто попереднїй фїрмї, і прєшу укїлїно, мати тє самє довїрє на дальше і для мєнє, при чїм запєвняю, що вєє єтаратїму єя задоволити шановних гостий добїрними товарами найлїпшого сорта, низькими цїнами і уважною услугою.

Прєшу о частї замовлєнїя і пишєуть з поважанєм

Стефан Гаїна.

Памятайте на Народний Дїм в Чернївцїях!

Лїтературнє Товариство

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернївцїях,

улиця Петровича числє 2,

має на складї:

„Ілюстровану бїблїотеку“

для молодїжи, мїщан і сєлян, рєдаговану Омєлянєм Поповичєм

року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892, 1894, по 1 зр. 20 кр. за рєчнїк, а вєї 7 разом за 7 зр.

З перєсылкою почтєвою 7 зр. 30 кр.

Рух поїздів залізничих

важний з днєм 1-го мая 1896 пїєсля сєредно-європєйського годїнника.

Приходять	Поїзди			Відходять	Поїзди		
	посїпнї	особовї	мїшанї		посїпнї	особовї	мїшанї
до Чернївцїв				з Чернївцїв			
3 Відня, Кракова, Львова, Станїславова, Коломїї і Снятина	1128	657	1028 550	До Снятина, Коломїї, Станїславова, Львова, Кракова і Відня	347	941	1029 538
3 Букарєшту, Яє, Сучави, Глїбоки	329	912	1090 523	До Глїбоки, Сучави, Яє, Букарєшту	1203	717	1048 616
3 Новосєлїцї, Садагурї			1113 950	До Садагурї, Новосєлїцї			430 621
до Львова				зї Львова			
3 Відня, Кракова	130 510	655	930 955	До Кракова і Відня	250 1100	440	955 645
3 Букарєшту, Сучави, Чернївцїв, Станїславова	955	613	728 201	„ Пїдволочїєк	211 600	930	1045
3 Пїдволочїєк	230 1005	805	510	„ „ з Пїдзамча	225 614	948	1112
3 „ на Пїдзамчє	218 950	742	445	„ Чернївцїв, Сучави, Яє, Букарєшту	610	1025	245 1015
3ї Стрїя		1210	8 150	„ Стрїя		522	935 722
3 Белзця		800	545	„ Белзця		915	705
3ї Сколього і Стрїя		1010		„ Сколього і Стрїя			305
3 Відня, Кракова (т. зв. блиєкавичнїй потїяг)		845		„ Кракова, Відня, (т. зв. блиєкавичнїй потїяг)	840		

Пїдчєркнєнї числа означують пору нїчну вїд 6 год. вєчєром до 5 год. 59 мїн. ранє. — Сєредно-європєйський час рїзнїть єя вїд львїєкого о 36 мїнут, а вїд черновєцького о 44 мїнут; коли на залїзницї є 12 год., то на львїєкїм годїннику є 12 год. 36 мїн., а на черновєцькїм 12 год. 44 мїнут.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернївцїях.

За рєдакцїю вїдповїдає Др. Васїль Дутчак.

З друкарнї „Рускої Радї“ в Чернївцїях під зарядєм Осїпа Бучканїча.

